

Full diocesà

3 de febrer del 2019

Ens ha deixat el bisbe Jaume!

La matinada del 25 de gener el bisbe Jaume Traserria, emèrit del bisbat de Solsona, va tornar a la casa del Pare, després de mesos lluitant contra una greu malaltia, amb molta pau i serenitat. La missa exequial es va celebrar l'endemà dia 26 a la parròquia de Sant Esteve de Granollers; allí mateix, a l'església on havia estat batejat, va ser sepultat en una bonica capella lateral, recentment restaurada. Va ser una celebració molt participada, en la qual la seva família i tots els amics i coneguts que hi van poder assistir, tant bisbes i capellans com una multitud de laics, van acompanyar-lo amb molta estimació. També moltes persones es van acostar el divendres a la tarda i el dissabte al matí a la capella ardent, que va quedar plena de rams i corones de flors.

Tenim moltes coses a dir del bisbe Jaume; en les pàgines 4 i 5 d'aquest full de Solsona podeu llegir, a més de la seva biografia, un resum de totes les iniciatives, accions i projectes duts a terme durant el seu pontificat; un ministeri episcopal que a Solsona va durar més de nou anys, del setembre del 2001 fins al desembre del 2010. En el pròxim full continuarem recordant la seva figura a través de les persones que van tenir l'honor i la sort de poder treballar al seu costat. Només ens cal dir: moltes gràcies, bisbe Jaume, per tot el que has fet, ens has ensenyat i ens has estimat! No ens has deixat, no... perquè de ben segur que des del cel seguiràs vetllant per la nostra i teva diòcesi solsonina. No et diem adéu sinó a reveure! Ens retrobarem a la casa del Pare del cel.

«No hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal»

Diumenge IV durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

(1,4-5.17-19)

Salm responsorial

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.

(Salm 70)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

(12,31-13,13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà

així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.» Tot-hom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

(4,21-30)

«La fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran»

Massa conegut per a interpel·lar-nos

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge relata la dificultat que van tenir els coneguts de Jesús per a creure en ell. El seu rebuig va creixent fins que no troben cap altre remei que empènyer-lo fora per desfer-se'n. La seva actitud ens pot estranyar i incomodar a nosaltres que el confessem diàriament com a Fill de Déu i Salvador nostre. Tanmateix, entre ell i nosaltres s'ha instal·lat un munt de costums que ens fan impermeables a la seva paraula: els evangelis els sabem de memòria, la velocitat amb què recitem les pregàries pot competir en la Fórmula 1, els gestos han adquirit una mecànica infal·lible, etc. Així, doncs, igual que ells, procurem no deixar-lo penetrar en la nostra vida per a transformar-la. Admirem el seu estil de vida tot evitant d'imitar-lo. En el fons, el fem fora a la nostra manera, educadament, sense necessitat d'estimbar-lo per cap cingle.

El que més molesta de Jesús és el canvi profètic que vol imprimir en la nostra vida. Avui dia es fa encara més difícil en un context on val millor no ser diferent. El teòleg Pagola observa amb encert: «Fa molt temps que és moda "seguir la moda"... El dictat de la moda ens imposa els gestos, les maneres, el llenguatge, les idees, les actituds i les posicions que hem de defensar. Cal una gran dosi de coratge per a ser fidel a les pròpies conviccions, quan tothom s'acomoda i s'adapta a "el que ara es porta". És més fàcil viure sense un projecte de vida personal, deixant-nos portar pels esdeveniments i els convencionalismes socials.» Seguir Jesús avui implica assumir la diferència que comporta, sense presumir-ne, i protegir-la dels costums que l'acaben erosionant.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

4 dilluns

—Santa Verònica (o Berenice)
He 11,32-40/Salm 30/Mc 5,1-20

5 dimarts

—Santa Àgata (o Àgueda)
—Santa Calamanda, a Calaf
He 12,1-4/Salm 21/Mc 5,21-43

6 dimecres

—Sant Pau Miki i companys màrtirs japonesos
—Santa Dorotea, a Capellades
El Sant Misteri de Cervera
He 12,4-7.11-15/Salm 102/Mc 6,1-6

7 dijous

—Sant Ricard
—Santa Juliana
—Beat Pius IX
—Beat Anselm Polanco, a Teruel
He 12,18-19.21-24/Salm 47/Mc 6,7-13

8 divendres

—Sant Jeroni Emiliani
—Santa Josefina Bakita
—Santa Elisenda
He 13,1-8/Salm 26/Mc 6,14-29

9 dissabte

—Sant Nicèfor
—Sant Sabí
He 13,15-17.20-21/Salm 22/Mc 6,30-34

10 diumenge V de durant l'any / Cicle C

—Santa Escolàstica
Campanya de Mans Unides contra la fam
Is 6,1-2a.3-8/Salm 137/1Co 15,1-11/Lc 5,1-11

La imatge

La presentació de Jesús com a predicador al seu poble, Natzaret, havia pres un aire entre triomfal i escèptic: admiració i estranyesa alhora. Acabarà en fracàs perquè es resisteix a dur-hi a terme miracles, i perillosament quan el duen a l'estimball on estava situat el poble.

La missió del Messies és oferir salvació, i no pas buscar el lluïment, la fama i fer-se propaganda.

Jesús és rebutjat a Natzaret (1874).
Alexander Bitá

El bisbe Jaume: nou anys de ministeri episcopal al bisbat de Solsona

Redacció

Tal com hem anunciat a la portada del full, publiquem la biografia de Mons. Jaume Traserra i un resum del seu pontificat com a bisbe de Solsona.

Jaume Traserra i Cunillera (Granolers, 1934) va ser bisbe auxiliar de Barcelona i, després, bisbe de Solsona. També fou vice-gran prior del Sagrat i Militar Orde Constantinià de Sant Jordi.

Llicenciat en filosofia, teologia i dret, esdevingué doctor en dret canònic per la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. A la Universitat de Barcelona també va cursar les llicenciatures de filosofia i lletres i dret. L'ordenaren sacerdot el 19 de març de 1959. Es va dedicar a la docència del dret canònic impartint classes a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Va ser prevere de l'arquebisbat de Barcelona, on va ocupar, entre altres,

el càrrec de jutge del tribunal eclesial, secretari-canceller de l'arquebisbat de 1972 a 1987 i vicari general de Barcelona de 1987 a 1993. A més, va ser canonge de la catedral de Barcelona entre 1986 i 2001 i degà del capítol catedralici entre 1994 i el 2000.

El papa Joan Pau II el va nomenar bisbe auxiliar de Barcelona, amb el títol de Selemselae, el 9 de juny de 1993 i va ser consagrat el 5 de setembre pel cardenal Ricard Maria Carles. Després de la renúncia del bisbe Antoni Deig a la seu solsonina, en fou nomenat prelat Mons. Traserra, el 28 de juliol del 2001. El dia 30 de setembre va prendre possessió del bisbat de Solsona.

Entre 1993 i 2011 fou membre de la Comissió de Patrimoni Cultural de la Conferència Episcopal Espanyola, on també va ser membre del Consell d'Economia.

Després de la seva renúncia pel compliment de l'edat canònica de jubilació (juliol del 2009), va continuar al capdavant de la diòcesi fins al dia 12 de desembre del 2010, data en la qual

Un Pastor
que va
estimar i
treballar per
a la diòcesi

5 –actualitat diocesana

deixà la seu solsonina després de la consagració del seu successor, Mons. Xavier Novell i Gomà. Aquests darrers anys ha residit a Granollers, la seva ciutat natal, col·laborant diàriament a la parròquia de Sant Esteve.

Pontificat de Mons. Jaume Traser

Any 2002: va establir l'agrupació de parròquies a la diòcesi, distingint entre parròquies de referència i agrupades; va avançar l'edat dels confirmands per a poder rebre el sagrament, a 17 anys; va escriure la seva primera carta pastoral *Torneu de la part de Déu*; va inaugurar la sala dels Sant Màrtirs.

Any 2003: va fer obres de rehabilitació a la catedral; va inaugurar l'oratori de la residència sacerdotal; va escriure la carta pastoral *Sempre amb nosaltres*; va conferir l'ordenació diaconal a Lluís Ruiz; va crear el projecte «Torneu de la part de Déu».

Any 2004: va fer la seva primera ordenació presbiteral a la diòcesi, Mn. Lluís Ruiz; va escriure la carta pastoral *Amb els laics*.

Any 2005: va participar en la visita *Ad limina* amb el Sant Pare; va instaurar el diaconat permanent; va inaugurar les noves instal·lacions de l'arxiu diocesà; va inaugurar la sala bisbe Lasala; va escriure la carta pastoral *Sigueu misericordiosos*; va crear la Delegació de Pastoral per als Immigrants; va crear la Delegació del Diaconat Permanent; va promoure reunions de laics.

Any 2006: va reestructurar l'economia diocesana; va reestructurar el departament de béns immobles; va crear la figura dels treballadors apostòlics; va crear la Delegació de Pastoral Penitenciària; va escriure la carta pastoral *Mare admirable*.

Any 2007: va instaurar el catecumenat; va crear l'Escola de Formació de Laics; va crear la Fundació Mare de Déu de Lurdes de la Nou; va escriure la carta pastoral *Tu segueix-me*; va crear la figura dels ministres extraordinaris de l'eucaristia; va conferir l'ordenació diaconal a Raül Aguilar i Marc Majà; va fer l'ordenació presbiteral de Mn. Marc Majà; va instituir la Pastoral dels Allunyats; va instituir l'oratori dels infants.

Any 2008: va instaurar l'orde de les verges consagrades; va consagrar una verge consagrada, Sra. Teresa Gené; va conferir l'ordenació diaconal a Lluís Tollar i Rodolfo González; va fer l'ordenació presbiteral de Mn. Lluís

Tollar; va escriure la carta pastoral *La comunitat cristiana*.

Any 2009: va instituir el curs Alpha; va celebrar els seus cinquanta anys de sacerdoci; va escriure la carta pastoral *Jo sóc cristià*; va establir la unió dels arxiprestats de Gironella-Puig-reig i Navàs-Balsareny; va conferir l'ordenació diaconal a Lluís Cañadilla; va conferir l'ordenació diaconal a Antoni Cid; va introduir la causa de Mn. Gil Castells i companys màrtirs.

Any 2010: va constituir la confraria de la Mare de Déu dels Dolors i el Sant Crist de Casserres; va conferir l'ordenació diaconal a Joan Novell.

El Papa porta esperança a la joventut mundial: sou el present de Déu

Panamà deixa el testimoni a Lisboa com a pròxima seu de la JMJ

Unes 700.000 persones van escoltar diumenge les paraules del Sant Pare en la missa de clausura de la Jornada Mundial de la Joventut, celebrada a Ciutat de Panamá. Una xifra extraordinària en un país amb només quatre milions d'habitants.

El president de Portugal, present en l'eucaristia, rebia amb alegria la confirmació que Lisboa i Fàtima seran, l'any 2022, les pròximes seus de la JMJ, el major esdeveniment juvenil de tot el món que enguany donava una oportunitat a la joventut centreamericana —en període vacacional— de participar-hi.

El Papa, adreçant-se als joves, els va dir: «Vosaltres no sou el futur. Sou el present, son "l'ara" de Déu», i rebé un grandíol aplaudiment. La multitud era convidada a reflexionar que «la força de l'amor serà el que us faci llevar al matí i us impulsi en les hores de cansament, el que us trenqui el cor i els que us faci omplir de sorpresa, alegria i gratitud». Els parlava de l'amor de Déu: «Deixem que el Senyor ens enamori!»

Maria, la influencer de Déu

En l'emocionant vetlla, la nit abans, i davant mig milió de joves, el Papa va parlar així de la Mare de Déu: «La jove de Nazaret no sortia en les "xarxes socials" de l'època. No era una *influencer*, però, sense voler-ho ni buscar-ho, es va convertir en la dona que més va influir en la història. És la *influencer* de Déu.» En el seu discurs va demanar un esforç perquè els joves tinguin educació, treball, família i comunitat.

Diversos testimonis a favor de la vida i de superació havien precedit les paraules papals. Al cant del «Cantemos al amor de los amores» s'exposava el Santíssim Sagrament, seguit d'una llarga estona d'adoració i de lloança, amb impressionants cants i silencis per part de la multitud.

Tot un conjunt d'actes multitudinaris, com el viacrucis amb els dolors de la joventut americana; la trobada amb el clergat, la consagració de la catedral de la Ciutat de Panamá i les habituals trobades amb col·lectius desfavorits, presos i malalts van omplir les jornades del Papa al Panamá.

Unes jornades que, lamentablement, han rebut una escassa atenció per part dels mitjans de comunicació de casa nostra.

Una multitud de
700.000 persones
escoltaren el Papa al
Panamá

Sant Blai i la pagesia

Fra Valentí Serra de Manresa

Sant Blai, o Blasi, fou bisbe de Sebaste, a Armènia, i segons la tradició sofrí el martiri el 3 de febrer de l'any 316 durant la terrible persecució de Licini. És un dels catorze sants auxiliadors i a Occident el seu culte es remunta al segle VIII. Ran de la descoberta d'Amèrica, els missioners portaren la devoció de sant Blai al Nou Món, essent avui el patró principal del Paraguai.

És un sant particularment invocat per a les malalties de la gola, puix que guarí un noi que s'havia empassat una espina de peix i que se li havia clavat al coll. Sant Blai té una gran tradició a Catalunya, on fou un dels antics patrons de la pagesia, que l'invocava contra les plagues d'erugues que afectaven els conreus. Hi ha un adagi empordanès que diu «Per Sant Blai, sembla l'all».

L'endemà de la festa de la Candelera, el 3 de febrer, en ocasió de la festa de Sant Blai, encara avui es manté la devoció de fer beneir fruits, panets, fruita seca i confitura en algunes parròquies, especialment a la zona anoiensa del bisbat

de Vic i en el bisbat de Solsona, com ara el Palau d'Anglesola i Castellnou de Seana. En aquest dia de Sant Blai existí el costum de portar també a beneir l'ordi per a l'aviram, cavalleries i altres animals domèstics.

Humor

Les històries de l'escolà Miquel (7)

Punt de reflexió: Posar aigua en la pica beneitera a l'entrada de l'església està molt bé perquè recordem que vam entrar a formar part de l'Església pel baptisme. Però mireu que estigui neta. Depèn de tota la comunitat vetllar per aquest detall. Cuidem els signes i els espais litúrgics.

Imatges Mn. Joan Maria Padrell (prevere de l'arquebisbat de Tarragona). Reflexió: Mn. Xavier Romero (prevere del bisbat de Solsona).

Glossa

Mons. Jaume Traserra

Xavier Novell, bisbe de Solsona

La setmana passada va morir el bisbe emèrit, Mons. Jaume Traserra. Molts el recordeu. Home d'extraordinària formació, avesat pastoralment a la immensa Barcelona. Molts, quan el nomenaren bisbe de Solsona, varen considerar que tenia massa vàlua i massa experiència per a enviar-lo a una diòcesi petita i rural. Ell, però, va ser feliç a casa nostra. Va venir content, va treballar amb il·lusió, va establir vincles estrets amb sacerdots i laics i va repetir sempre: «Aquí he viscut els millors anys de la meua vida!»

N'hi haurà que explicaran la seva obra, però no poden recordar la seva vida espiritual, les seves relacions interpersonalmentals i la seva sensibilitat. Home gelós de la seva privacitat i de la seva intimitat, no acostumava a parlar d'ell mateix, no trencava fàcilment la barrera natural que establia en públic i no es permetia exterioritzar els seus sentiments.

Home fidelíssim a l'oració de l'ofici diví i a la celebració diària de la santa missa, mai no va dispensar-se ni d'una cosa ni de l'altra, ja fos per malaltia o per circumstàncies majors; aquests darrers temps s'unia a l'ofici diví que li resava en veu alta als peus del seu llit. Gaudia estudiant i meditant la Sagrada Escripura i les grans obres dels mestres espirituals. Tot i llegir molt, mai ningú no arrabassà el primer lloc a sant Joan de la Creu. Devot de la Mare de Déu des dels seus anys de congregant a la Companyia de Jesús, sempre estava prompte al rés del sant rosari. Els darrers moments conscients de la seva vida els va passar escoltant fragments del Kempis sobre la vida eterna. Era el llibre que més va meditar els darrers mesos.

Un bon grup de capellans i laics varem gaudir de la qualitat del seu tracte. Amb els amics era comunicatiu, afectuós, comprensiu, acollidor, simpàtic, ocurrent, graciós, educat

i respectuós. Tenia una gran dimensió paternal molt bella amb els més joves. Dins i fora de la diòcesi, som un bon grup els qui li devem la formació a l'estranger o la confiança en tasques pastorals. Per a mi, que vaig conèixer amb ell nou anys, allò que resumeix millor la qualitat del seu tracte personal és que mai no varem tenir cap discussió.

No estava avesat a manifestar els sentiments, però era una ànima sensible. Li agradava la música, l'art, la poesia. El seu esbarjo del diumenge a la tarda eren els concerts de Cap d'Any de Viena o les grans òperes. Gaudia amb els grans museus i s'emocionava amb la poesia del Segle d'Or espanyol. A mesura que arribava la fi del seu pontificat, va permetre's algunes llicències i en algunes celebracions hom el va poder veure emocionat en les festes de la Mare de Déu de Queralt, a la terra paterna, o en algunes festes de la Mare de Déu del Claustre, en la seva Solsona d'adopció.

Ens ha deixat un gran bisbe. Que Déu el tingui a la glòria i des d'allí intercedeixi per tota la diòcesi, especialment per les vocacions sacerdotals que tant necessitem.

